ដំណាក់ការត្រូវសម្លាប់បុគ្គលិកពេទ្យ ភ្នាក់ងាររថភ្លើង និងជាងតម្បាញ

នៅថ្ងៃទី២៣-៤-៧៥ អង្គការបញ្ជាឲ្យមនុស្សទៅប្រាប់បុគ្គលិករថភ្លើងនិងជាងតម្បាញនៅខេត្តបាត់ដំបងទាំងអស់ថា ត្រូវនៅសម្ងំស្ងៀមធ្វើការជាធម្មតា ។ ចំណែកមិត្តស៊ូទៅប្រាប់បុគ្គលិកពេទ្យនៅមន្ទីរពេទ្យធំទីក្រុងបាត់ដំបងថា ត្រូវនៅស្ងប់ស្ងៀមមួយកន្លែងសិន ។

ចំពោះរឿងដ៏ចម្លែកនេះ គឺពុំមែនមកពីអង្គការមានចិត្តសប្បុរសទុកជីវិតលោកទេ តែនេះជាកលល្បិចថ្លិនភ្លែករបស់អង្គការ ។ វាទុកបុគ្គលិកទាំងបីផ្នែកនេះឲ្យជួយបង្ហាត់បង្រៀនយោធាក្មេងៗ និងក្រុមប្រជាជនចាស់របស់វា ញ៉ាំងឲ្យក្រុមនោះយល់ច្រឡំស៊ីជោរជួយសម្លាប់និងធ្វើទារុណកម្ម ជាពិសេសជួយស៊ើបការណ៍ផ្សេងពីប្រជាជនថ្មីផ្តល់ឲ្យអង្គការជាបណ្តោះអាសន្នសិន ។

មើលចុះ ! ចុងឆ្នាំ១៩៧៦ អង្គការបញ្ជាឲ្យក្រុមឃាតករអាថ៌កំបាំងចូលមកកាន់កងគ្រប់ៗកងក្នុងខេត្តបាត់ដំបង ចាប់ចងបុគ្គលិកពេទ្យចំនួន២៥នាក់ នាំយកទៅបាត់ខ្លួនរហូត ។ ក្នុងចំណោមបុគ្គលិកទាំងនោះ យើងស្គាល់លោកវេជ្ជបណ្ឌិតពីង គឹមស៊ាំ, ម៉ែន-ហួន, អួន-ឈួត និងលោកឃី-វិញទ្រី ជានាយកមន្ទីរពិសោធន៍ ។

ក្នុងខែកុម្ភៈឆ្នាំ១៩៧៧ ស្រាប់តែឃើញឡានកាម្ម៉ុង៩គ្រឿងចតជាក្បួននៅមុខស្ថានីយរថភ្លើងទីក្រុងបាត់ដំបង ។ ពេលនោះគេឃើញបុគ្គលិកក្រសួងរថភ្លើងទាំងនាយទាំងកម្មករចំនួន១៧៥នាក់កំពុងតំរៀបជួរឡើងឡាន ។

ពេលនោះគេឃើញនាយក្រសួងម្នាក់ស្រែកលាភរិយាពីលើឡាន អ្នកស្រីភរិយាយល់ឃើញការមិនស្រួលដោយដឹងហេតុការណ៍ថា អង្គការច្បាស់ជាយកប្តីអ្នកស្រីទៅសម្លាប់ហើយ អ្នកស្រីក៏តោងឡើងលើឡានទៅស្លាប់ជាមួយប្តីដែរ ។ តែអង្គការបានកុហកថា យកអ្នកអស់នោះទៅរៀនសូត្រ...

ថ្ងៃដដែលវេលាម៉ោង៣រសៀល មានឡានកាម្ម៉ុងចំនួន៩គ្រឿងតំរៀបជាជួរជាក្បួននៅមុខរោងចក្រតម្បាញភូមិទួលតាឯក ទីក្រុងបាត់ដំបង ។ ពេលនោះគេឃើញនយោជិកតម្បាញប្រុសៗចំនួន៣៥០នាក់ តំរៀបជួរគ្នាឡើងឡាន ។ អង្គការកុហកថា យកអ្នកតាំងនោះទៅរៀនសូត្រដែរ ។ តែជីវិតនៃនយោជិកទាំង៣៥០នាក់នោះ បានរលត់ជាមួយគ្រាប់កាំភ្លើងរបស់អង្គការទៅហើយ...

ចំណែកឯប្រពន្ធនិងកូនរបស់ជនអភ័ព្វទាំងនោះវិញ អង្គការចាប់គ្នាដឹកតាមរទេះគោយកទៅបញ្ចូលគុកស្រីមេម៉ាយក្នុងព្រៃតាបែន ដែលជាទីរហោស្ថាន ។ រួចហើយអង្គការធ្វើទារុណកម្មដោយដាក់ឲ្យធ្វើការជាទម្ងន់ បង្អត់បាយទឹក ។ ម្ល៉ោះហើយអ្នកទាំងនោះត្រូវស្លាប់នឹងការស្រេកឃ្លាន និងជម្ងឺគ្រុនចាញ់យ៉ាងអាណោចអាធម៌ណាស់...។

ដំណាក់ការត្រូវធ្វើទារុណកម្មលុតដំសម្លាប់យោធាក្មេងៗនិងមេកាន់ក្តាប់

ចាប់តាំងពីថ្ងៃ១៧-៤-៧៥ អង្គការលាក់បំពួនយោធាយ៉ាងច្រើននៅព្រៃកទាល់ជាតំបន់ដែលមានផ្ទះសង់នៅលើទឹក ។

ប្រជាជនថ្មីត្រូវគេហាមមិនឲ្យភៀសខ្លួនមកតំបន់នេះទេ ។ រីឯពួកយោធាដែលនៅព្រៃកទាល់វិញក៏គ្មានសិទ្ធិមកជួបម៉ែឪ ឬប្រជាជនថ្មីជាដាច់ខាត ។ ដោយសារការកាត់ផ្តាច់ទំនាក់ទំនងនឹងពិភពក្រៅយ៉ាងនេះ ពួកយោធាទាំងអស់នោះមិនបានដឹងទាល់តែសោះ ថាអង្គការបញ្ជាឲ្យសម្លាប់បងប្អូនខ្មែររាប់លាននាក់ មិនបានដឹងថាទីប្រជុំជននានាមានរដ្ឋធានីភ្នំពេញ ទីរួមខេត្តបាត់ដំបង... ទាំងនោះក្លាយទៅជាទីរហោស្ថាន មិនបានដឹងថាពួកវៀតកុងលួចដឹកជញ្ជូនទ្រព្យសម្បត្តិខ្មែរទាំងមួយនគរទៅប្រទេសវានោះឡើយ ។ល។

តំបន់ព្រៃកទាល់សម្បូរណ៍ទៅដោយត្រី ។ ក្នុងខែមេសាឆ្នាំ១៩៧៨ អង្គការចេញបញ្ជាឲ្យបញ្ជូនមនុស្សម្នាក់ក្នុងមួយកងទៅតំបន់នោះជាបន្ទាន់ដើម្បីជួយនេសាទរួម ។

ក្នុងកងលេខ៤ នៅភូមិព្រៃស្វាយខាងកើត, យុវជន ជន ត្រូវគេចាត់បញ្ជូនឲ្យទៅបំពេញបេសកកម្មនេះ ។ ១៥ថ្ងៃក្រោយមក យុវជនជនវិលត្រឡប់មកកាន់កងវិញ ។ ជនខ្សឹបប្រាប់យាយទៀងថា ៖ ជនបានឃើញគេប្រមូលយោធាក្មេងៗអាយុចាប់ពី១៥ទៅ១៧ឆ្នាំ មានចំនួន៥ពាន់នាក់ ជួបជុំគ្នានៅព្រៃកទាល់ ។ ពេលនោះមានមនុស្សដឹចម្លែកចំនួន១០នាក់ អាយុប្រហែលពី៣០ទៅ៤០ឆ្នាំ ។ ពេលខ្យល់បក់ម្ហូកធ្លាក់ពីក្បាល ជនឃើញទម្រង់មុខពួកនោះដូចជាយួន ។ មានយោធាពិសេសចំនួន២០០នាក់ ជាអ្នកការពារសន្តិសុខ មានអាវុធគ្រប់ដៃ មានរបៀបរៀបរយយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ន អ្នកខ្លះមានមុខមាត់ដូចជាយួន ។ ពេលនោះជនឃើញមេៗឈរខ្សឹបគ្នាម

យសន្ទុះស្រាប់តែមានម្នាក់មាឌមាំសក់រួញ ដើរចេញមកឈរចំពីមុខយោធាក្មេងៗ ចាប់ផ្ដើមប្រកាសជាភាសាខ្មែរយ៉ាងផ្អែមល្ហែមថា ៖

« មិត្តជាទីស្នេហាទាំងឡាយ... ប្រទេសយើងតូចមែនពិត ប៉ុន្តែយើងអាចសំរេចដណ្ដើមយកបានជ័យជំនះដ៏ធំធេង ពីចក្រពត្តិអាមេរិកាំងនិងបរិវារវាជាស្ថាពរ ។ ជ័យជំនះនេះបានដោយសារស្នាដៃ នៃយោធាបដិវត្តន៍ដ៏ក្លាហានរបស់យើង ។ ឥឡូវរៀមច្បងសូ្មគ្រួមិត្តរៀបចំចេញទៅរំដោះទឹកដីកម្ពុជាក្រោម ដែលជាកេរ្តិ៍មរតកពីដូនតារបស់យើង ដែលបារាំងបានច្រឡំប្រគល់ឲ្យទៅយួនពីឆ្នាំ១៩៤៩ ។ ចំណែកឯប្អូនៗ អង្គការរៀបចំកន្លែងសំរាប់បង្ហាត់បង្រៀនអប់រំនៅភូមិកកោះ ស្រែអូរ ចែ-ហួយ និងចាមល្អា ដើម្បីជាអនាគតអ្នកដឹកនាំខ្មែរថ្មី ។ ចំណែកអាវុធត្រូវលាក់ទុកមួយអន្លើសិន ...» ។

លុះដកអាវុធរួចស្រេចបាច់ហើយ យោធាទាំងអស់ក៏តម្រៀបជួរគ្នាចុះទូកធំៗសណ្ដោងដោយសារកាណូត ដែលអង្គការបញ្ជាឲ្យរៀបជាក្បួនរង់ចាំជាស្រេចតាមទន្លេ រួចដឹកនាំចេញទៅកាន់តីក្រុងបាត់ដំបងភ្លាម ។ រីឯមេៗកាន់ក្ដាប់យោធាក្មេងៗទាំង៤០០នាក់នោះ ដែលភាគច្រើនជាអតិតចោរព្រៃ ត្រូវបានអង្គការបញ្ជាឲ្យបំបែកចេញពីយោធា រួចដកអាវុធទុកមួយអន្លើសិន ហើយរង់ចាំស្ដាប់បញ្ជារបស់អង្គ-ការជាថ្មីដែរ ។

លុះក្បួនកាណូតសណ្ដោងទូកយោធាចាកចេញផុតពីព្រែកទាល់បានមួយម៉ោងហើយ អង្គការចេញបញ្ជាឲ្យបាញ់សម្លាប់មេៗយោធាទាំង៤០០នាក់នោះ រួចក៏ធាក់ទម្លាក់ទឹកទន្លេសាបជាចំណីត្រីទាំងអស់ ។

ចំណែកឯយោធាក្មេងៗ ដែលគេដឹកនាំយកទៅកាន់ទីក្រុងបាត់ដំបង ត្រូវគេយកទៅលត់ដំ ធ្វើទារុណកម្ម បង្ខំឲ្យធ្វើការទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ហាលក្ដៅ ហាលភ្លៀង គ្មានទីជំរក ដេកតែពាសវាល ហុតទឹកបបរជាមួយអំបិល ឈឺឥតថ្នាំព្យាបាល ។ អ្នកនៅសល់ពីស្លាប់ មានតែស្បែកដណ្ដប់ឆ្អឹង ។

ក្នុងចំណោមយោធាក្មេងៗទាំងនេះ បើមានអ្នកណាម្នាក់ហ៊ានផ្សងព្រេងរត់ចោលអង្គភាព មិនយូរប៉ុន្មានទេ អង្គការបញ្ជាឲ្យឃាតករតាមសម្លាប់ទាល់តែបាន ។

ឧទាហរណ៍មួយយ៉ាងជាក់ស្ដែងដែលខ្ញុំបានឃើញផ្ទាល់ភ្នែក ៖

★★★មានមិត្តនារីម្នាក់ឈ្មោះ កិច្ច, ឪពុកឈ្មោះ គីម, ម្ដាយឈ្មោះប៉េស ។ មិត្តនារីនេះកើតនៅភូមិកាច់រទេះ, ឃុំកំពង់ព្រះ, ស្រុកសង្កែ, ខេត្តបាត់ដំបង ។ នៅឆ្នាំ១៩៧៣ មិត្តនារីកិច្ច មានអាយុ១៥ឆ្នាំ ។ នាងតែងតែដេញគោឲ្យស៊ីស្មៅនៅតាមព្រៃរនាម ស្ថិតនៅខាងកើតភូមិ ។ ថ្ងៃមួយ វៀតកុង (ប្រើឃីហោខ្មែរក្រហម) ចេញពីព្រៃមកប្លន់គោនាងអស់ រួចបំភ័យបន្លាចនាងតាមកលល្បិចផ្សេងៗ ធ្វើឲ្យនាងភ័យ

ខ្លាចមិនហ៊ានវិលត្រឡប់ទៅជួបម៉ែឪវិញទេ ។ ដូច្នេះខ្មែរក្រហមស្ញើរជាឃួនស្ញើរជាចោរនេះ ក៏នាំនាងកិច្ចចូលព្រៃ រួចក៏បញ្ចូលនាងទៅក្នុងអង្គភាពយោធាក្មេងៗតាំងពីពេលនោះមក ។ ក្នុងឆ្នាំ១៩៧៨ មិត្តនារីកិច្ចក៏រៀបការជាមួយយោធាក្មេងៗដូចគ្នា ។ ពេលអង្គការប្រមូលយោធាក្មេងៗនាំយកទៅលត់ដំ ។ មិត្តនារីកិច្ចក៏នាំប្ដីទៅជាមួយគេដែរ ។ នៅខែកុម្ភៈឆ្នាំ១៩៧៩ មិត្តនារីកិច្ចសំរាលបានកូនស្រីម្នាក់ ។ ដោយមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងទារុណកម្មដ៏ធ្ងន់ធ្ងររបស់អង្គការបាន ពីរនាក់ប្ដីប្រពន្ធក៏សំរេចចិត្តពរកូនខ្ចីអាយុ២ខែរត់ចេញពីអង្គភាព ទៅពួនជ្រកនៅជាមួយប្អូនស្រីបង្កើត ឈ្មោះកាយ ជាប្រជាជនថ្មី ។

នៅថ្ងៃ១៦-៤-៧៩ ម៉ោងប្រហែល១១ជិតអាធ្រាត មានក្រុមពិឃាតអាថ៌កំបាំងតាមរកឃើញគ្រួសារមិត្តកិច្ចក្នុងព្រៃរនាម ស្ថិតនៅខាងកើតភូមិជ្រៃ ស្រុកមោងឫស្សី ។ ក្រុមឃាតករដ៏ឃោរឃៅនេះក៏សម្លាប់ប្ដីប្រពន្ធមិត្តកិច្ចនិងកូនខ្ចី ព្រមទាំងគ្រួសាររបស់ប្អូនមិត្តកិច្ចទាំងអស់គ្នា មានប្ដីនាងកាយ, នាងកាយ, កូនប្រុសអាយុ២ឆ្នាំ ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ឃាតករសម្លាប់ប្រជាជនថ្មីចំនួន៣០នាក់ទៀត ដោយចោទថាជាអ្នកស៊ីគ្រលុំលាក់បំពួនគ្រួសារមិត្តកិច្ច ។

ដំណាក់ការដែលត្រូវសម្លាប់អានិកជនយួន

ក្រោយពីដឹកជញ្ជូនយោធាក្មេងៗចេញផុតអស់ពីព្រៃកទាល់ និងបាញ់សម្លាប់មេៗយោធាចំនួនជាង៤០០នាក់នោះរួចហើយ ព្រលឹមស្អែកឡើង អង្គការហៅប្រជុំប្រជាជនដែលបានទៅជួយនេសាទត្រីទាំងអស់ រួចបញ្ជាឲ្យវិលត្រឡប់ទៅកាន់កងរៀងៗខ្លួនវិញចុះ ។

ក្រុមយុវជនជនមានគ្នា១៥នាក់ តំរៀបជួរគ្នាចុះកាណូតមួយ រួចបើកបរចេញទៅកាន់ទីក្រុងបាត់ដំបង ។ លុះបើកបរមកដល់ភូមិបាក់អង្រែក ពួកគេក្រឡេកឃើញចំការពោតមួយ ស្ថិតនៅខាងឆ្វេងដៃដ៏ធំល្វឹងល្វើយមានសភាពស្ងាត់ច្រៀប មានផ្លែល្មមកាច់មកស្ងោរហូបបាន ។ ពួកគេត្រេកអរណាស់ ក៏បើកកាណូតសំដៅចំការ ។ ស្រាប់តែគ្រប់គ្នាភ្ញាក់ញ័ររន្ធត់ តក់ស្លុត ដោយឃើញខ្មោចមួយគំនរធំ ដែលគេទើបសម្លាប់ថ្មីៗ មានស្រី ប្រុស ក្មេង ចាស់ ចំនួនប្រហែល៥០០នាក់ ។ ពេលនោះឃើញយាយម្នាក់ជាតិយួន អាយុប្រហែល៦៥ឆ្នាំ និងកុមារម្នាក់អាយុប្រហែល៨ឆ្នាំ នៅរស់សល់ពីគេសម្លាប់ តែអ្នកទាំងពីរមានរបួសជាទម្ងន់ ។ យាយយួនត្រ-

ជរនិយាយប្រាប់យុវជនជនថា ៖ «...ឃាតករដែលកុហកដឹកនាំយួនយកមកសម្លាប់នេះ មិនមែនខ្មែរក្រហមទេ !! គឺជាជាតិយួន វាមានគ្នាទាំងអស់២៥នាក់ មេធំរបស់វាឈ្មោះ ទីបាភុក » ។

ទីបាភុកបង្កប់ខ្លួនបំរើយួនហាណូយជាយូរឆ្នាំមកហើយ ! ថ្ងៃដែលមានអំពើឧក្រិដ្ឋកម្មនេះ យួនទាំងអស់នៅតំបន់បាក់ព្រា ទទួលបញ្ជាពីទីបាភុក ឲ្យនាំគ្នាមកប្រជុំនៅចំការពោតនេះ ។ លុះជួបជុំហើយ ស្រាប់តែឮសម្លេងគ្រាប់កាំភ្លើងស្រោចមកលើខ្លួនគាត់និងខ្មោចអស់ទាំងនេះ ចេញមកពីគ្រប់ទិស !! ។ ខ្លួនគាត់ត្រូវគ្រាប់កាំភ្លើងមីត្រៃយ៉ែត បាញ់ចំបាក់ភ្លៅសន្លប់បាត់ស្មារតី ទើបនឹងដឹងខ្លួនមុនពេលដែលពួកយុវជនជនទើបនឹងមកដល់ប៉ុណ្ណោះ ។

ក្រុមជនមិនហ៊ានកាច់ពោតនោះទេ ដោយអាណិតយាយយួនខ្លាំងពេក ក៏លើកបីគាត់ដាក់ទៅលើទូកមួយផ្សេងជាមួយក្មេងប្រុសនោះ រួចចងខ្សែសណ្ដោងជាមួយកាណូតហើយក៏បរចាកចេញពីទីនោះសំដៅទៅទីក្រុងបាត់ដំបង ។

លុះបើកចាកចេញបីចំការពោតនោះបានចម្ងាយប្រហែល២គ.ម. ស្រាប់តែឃើញខ្មោចអណ្តែតពេញស្ទឹង ហូរតាមទឹកចុះទៅកាន់ទន្លេសាប ។

ក្រុមជនពិនិត្យយ៉ាងហ្មត់ចត់ទៅលើខ្មោចអណ្តែតទឹកនោះ គឺជាខ្មោចយួនទាំងអស់ ។ ក្រុមជនភ្ញាក់តក់ស្លុតម្តងទៀត សម្លឹងមុខគ្នា ។ ជនក៏បញ្ចេញយោបល់ថា ចុះបើអង្គការសម្លាប់យួន ចំណែកឯយើងបែជាជួយសង្គ្រោះទៅវិញ ! យើមិនកើតទេ... យើងត្រូវតែកាត់ខ្សែទូកចោលយាយយួននិងកុមារកំសត់ដេកថ្ងូរក្នុងទូកកណ្តាលថ្លុកឈាម នៅលើស្ទឹងនេះទៅចុះ... រួចហើយជនក៏កាត់ខ្សែទូកនោះទៅ ដើម្បីសន្តិសុខមួយគ្រាសិន ។

ហេតុយ៉ាងដូចម្តេចបានជាអង្គការទើបតែនឹកឃើញ សម្លាប់អនិកជនយួន?

បើខ្មែរយើងចេះតាមដាន ហើយស្គាល់នូវល្បិចកលរបស់អង្គការ យើងអាចរកឃើញចម្លើយចំពោះសំនួរនេះ ។ អង្គការមានគំរោងទុកមកជាយូរហើយ គឺមិនមែនចេះតែធ្វើតាមចិត្តនឹកឃើញភ្លាមៗនោះទេ ។ គោលដៅរបស់វាគឺជាល្បិចកលបង្វែងដាន បង្វិលខួរក្បាលខ្មែរ និងអន្តរជាតិឲ្យច្រឡំវីវក់ ។

មើលចុះក្នុងឆ្នាំ១៩៧៥ អង្គការបញ្ជាឲ្យឃាតករសម្លាប់ខ្មែរវីវក់ ។ ខ្មែរដែលមិន

ទាន់ដល់វេនស្លាប់រាប់លាននាក់ ត្រូវអង្គការដេញឲ្យចាកចោលទីលំនៅ បណ្តើរគ្រួសារដោយជើងទៅដេកពាសវាលពាសព្រៃ អត់បាយក្រហាយទឹក ។ល។

ផ្ទុយទៅវិញ នៅពេលជាមួយគ្នា អង្គការបែរជាមានចិត្តសប្បុរសសណ្តោសប្រណីដល់អនិកជនយួនទៅវិញ... គួរឲ្យចម្លែកណាស់ ។

នៅទីក្រុងបាត់ដំបង ខាងជើងវត្តលាភ មានជំរំអនិកជនយួនមួយដែលមានយួនចំនួន៨,៦០០នាក់ ។

នៅល្ងាចថ្ងៃទី២៣-៤-៧៥ អង្គការចាត់តំណាងយ៉ាងស្ងាត់បំផុតទៅខ្សឹបប្រាប់អ្នកទាំងនោះថា ៖ « ត្រូវនៅឲ្យស្ងៀមសិន ចាំទទួលបញ្ជាថ្មី » ។

- នៅដំណាច់ខែឧសភា១៩៧៥ (ពីរខែក្រោយមក) អង្គការបញ្ជាឲ្យប្រមូលអនិកជនយួន ដែលសំណាក់នៅលើទូកតាមបណ្តោយដងស្ទឹងសង្កែ និងអនិកជនយួនដែលមានទីលំនៅនៅភូមិខ្សាច់ពោយ ប្រមូលគ្នាទាំងអស់បានចំនួន១១ម៉ឺន៥០០នាក់ ។

- ក្បួនកាណូតលើកទី១នេះ រៀបតាមដងស្ទឹងសង្កែ ត្រង់ភូមិខ្វិត ឃុំព្រែកខ្ពប រួចដឹកជញ្ជូនយួនទាំងអស់នោះទៅកាន់ប្រទេសវៀតណាម ។ នៅក្នុងក្បួននេះ មានយាយយួនម្នាក់ឈ្មោះ ទ្បេ-ធីប៊ិញ បានវិលត្រឡប់មកកាន់អតិតជំរំរបស់គាត់វិញ គឺអតិតជំរំអនិកជនយួនក្បែរវត្តលាភក្នុងឆ្នាំ១៩៧៩ ដើម្បីមកគាស់ដីរកមាសពេជ្រ ដែលគាត់បានលាក់កប់នៅទីនោះ ។

- នៅក្នុងខែកក្កដា១៩៧៥ មានក្បួនកាណូតសណ្តោងទូកធំៗជាលើកទី២ ។ ក្បួននេះបើកបរចេញពីភូមិខ្វិត ឃុំព្រែកខ្ពប តាមដងស្ទឹងសង្កែដដែល មានអនិកជនយួនចំនួន៥ពាន់នាក់ ប្រមូលមកពីស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ស៊ីសុផុន មង្គលបូរី និងថ្មគោល ។ នៅក្នុងក្បួនកាណូតលើកនេះ មានស្ត្រីខ្មែរម្នាក់ឈ្មោះ ណាត់ មានប្តីជាតិយួន បានវិលត្រឡប់មកកាន់ស្រុកខ្មែរវិញ នៅដើមឆ្នាំ១៩៨០ ។

- នៅក្នុងខែកញ្ញា១៩៧៥ មានក្បួនកាណូតសណ្តោងទូកធំៗជាលើកទី៣ ។ ក្បួននេះបើកបរចេញពីភូមិខ្វិត ឃុំព្រែកខ្ពប តាមដងស្ទឹងសង្កែដដែល មានអនិកជនយួនចំនួន៧ពាន់នាក់ ប្រមូលមកពីស្រុកក្បាលគោល ទួលព្រំ តាលាស់ កំពង់ព្រះ និងខុំវាំងកេសី ។ នៅក្នុងក្បួនកាណូតលើកនេះ មានខ្មែរបន្លំធ្វើជាយួននៅជាមួយខ្លះៗ ។ មានស្ត្រីយួនម្នាក់ឈ្មោះ ង្វៀង-ធីឡាញ និងខ្មែរម្នាក់ឈ្មោះយាយសាខុន ដែលមានប្តីជាតិយួន បានវិលត្រឡប់មកកាន់ប្រទេសខ្មែរវិញក្នុងឆ្នាំ១៩-៨០ ។

- នៅក្នុងទីក្រុងភ្នំពេញ ថ្ងៃ១៨-៤-៧៥ អង្គការចិត្តឃោរឃៅដេញប្រជាជនទាំង៣លាននាក់ ឲ្យថយចេញចម្ងាយ២០គ.ម.ពីទីលំនៅ ។ ឆ្លៀតពេលចលាចល នេះ

អង្គការជញ្ជូននាយទាហានវៀតកុងមកភ្នំពេញវិញ ។ វាដើរប្រមូលអនិកជនយួនដោយស្ងាត់ៗ ដាក់តាមក្រុមៗ មានច្រើនម៉ឺននាក់ ហើយខ្ញីបខ្សៀវឲ្យសម្ងំនៅស្ងៀមតាមកន្លែងសិនចាំស្ដាប់បញ្ជាថ្មី ។

- ក្នុងខែមិថុនា១៩៧៥ ស្រាប់តែឃើញឡានធំៗគ្រប់ចុនយ៉ាងច្រើន តំរៀបជួរជាក្បួន ហើយដឹកពួកអនិកជនយួនទាំងឡាយនោះចេញពីភ្នំពេញតាមផ្លូវជាតិលេខ១ ឆ្លងព្រែកអ្នកលឿងនាំចេញទៅកាន់ប្រទេសវៀតណាម ។

- នៅថ្ងៃទី៣០-៦-៧៥ នាយទាហានវៀតកុងចូលមកស្រុកចំការលើ ជួបផ្ទាល់ខ្មែរក្រហម សុំប្រមូលអនិកជនយួនចំនួន៥ពាន់នាក់ នាំចេញទៅកាន់ប្រទេសវៀតណាម ។

- ក្នុងខែកក្កដា១៩៧៥ មានគណប្រតិភូវៀតកុងចូលមកភូមិតាខ្មៅ ចេញបញ្ជាឲ្យខ្មែរក្រហមប្រមូលអនិកជនយួនឲ្យវា ។ គណប្រតិភូវៀតកុងនេះនិយាយទៅកាន់ខ្មែរក្រហមថា ៖ ជនជាតិវៀតណាមដែលនៅក្នុងស្រុកខ្មែរ អាចមានលទ្ធភាពនឹងធ្វើមាតុភូមិនិវត្តន៍ទៅមាតុប្រទេសរបស់គេវិញ ។ ស្អែកឡើងទូកធំៗសណ្ដោងដោយកាណូត តម្រៀបជាក្បួនតាមដងស្ទឹងតាខ្មៅ ផ្ទុកយួនចំនួន១ម៉ឺន៥ពាន់នាក់ នាំចេញទៅកាន់ប្រទេសវៀតណាម ។

- ក្នុងខែវិច្ឆិកា១៩៧៥ នៅភូមិក្រូចឆ្មា អង្គការអនុញ្ញាតឲ្យអនិកជនយួនជាច្រើនពាន់នាក់ ធ្វើមាតុភូមិនិវត្តន៍ដោយសេរី ។

- ថ្ងៃទី៣០-១១-៧៥ នៅតាមបណ្ដោយព្រំដែនខ្មែរ-យួន មាននាយទាហានវៀតកុងចូលមកកាន់ដីខ្មែរ រួចចេញបញ្ជាក្នុងនាមអង្គការ ឲ្យខ្មែរក្រហមប្រមូលអនិកជនយួនឲ្យវា ។ វានិយាយដដែលថា ៖ ជនជាតិយួនដែលនៅស្រុកខ្មែរ អាចមានលទ្ធភាពនឹងធ្វើមាតុភូមិនិវត្តន៍ទៅមាតុប្រទេសរបស់គេវិញ ។ ពេលនោះខ្មែរក្រហមស្ដាប់បង្គាប់យួន វាដើរប្រមូលអនិកជនយួនជាច្រើនម៉ឺននាក់ ប្រគល់ឲ្យនាយទាហានវៀតកុង ។ នាយទាហានវៀតកុងបណ្ដើរអនិកជនយួនដោយថ្មើរជើងទៅកាន់ប្រទេសវៀតណាម ។

- នៅដើមឆ្នាំ១៩៧៧ នាយទាហានវៀតកុងចូលមកកាន់ភូមិម៉ាឡៃ ក្នុងខេត្តតាកែវ បានចេញបញ្ជាដាច់ណាត់ក្នុងនាមអង្គការបង្ខំឲ្យខ្មែរក្រហមស្រាវជ្រាវរកយុវជនយួន ដែលច្រឡំបល់ក្នុងកងចល័ត ត្រូវនាំមកប្រគល់ឲ្យវាវិញ ។ ខ្មែរក្រហមរកបានយុវជនយួនចំនួន១៧នាក់ ដែលមានអាយុពី១០ទៅ១៣ឆ្នាំ លើកលែងតែយុវជនម្នាក់ឈ្មោះ ប៊ូ-ថាញ់មិញ ចេញ ដែលមានអាយុ២៣ឆ្នាំ ។

ពេលឃើញអង្គការដឹកជញ្ជូនយួនយ៉ាងនេះ ខ្មែរដែលធ្លាប់តែមានចិត្តមេត្តាករុណាគ្រប់គ្រាន់ ក៏សំរក់ទឹកភ្នែកអាណិតអនិកជនយួន ដោយយល់ច្រឡំថាអង្គការ

យកពួកនេះទៅសម្លាប់ហើយ ។ គឺព្រោះតែការយល់ច្រឡំថាអង្គការយកទៅសម្លាប់នេះហើយ បានជាប្រទេសខ្មែរត្រូវវលាយអស់៣លាននាក់ !? ។ តាមសេចក្ដីរាយការណ៍ពីអ្នកស្រីណាត់, ពីយាយយួនឡេ-ធីប៉ិញ, ពីអ្នកស្រីយួនង្វៀង-ធីឡាញ និងបីយាយសុខុន ដែលនាំគ្រួសារភៀសខ្លួនទៅតាមក្បូនទូក ឆ្ពោះទៅប្រទេសវៀតណាមទាំងបីលើកនោះថា ៖ អង្គការបញ្ជាឲ្យខ្មែរក្រហមផ្ទុកស្បៀងដាក់ក្បូនទូកឲ្យបានគ្រប់គ្រាន់ មានអង្ករ, អំបិល និងម្ហូប ទៅតាមចំនួនមនុស្ស និងតាមរយៈពេលដែលត្រូវធ្វើដំណើរ ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ខ្មែរក្រហមត្រូវតែជូនដំណើរក្បូនទូកទាំង៣លើកនោះ រហូតដល់កោះទៀវ ។ វៀតកុងត្រៀមក្បូនកាណូតសណ្ដោងទូកធំៗនៅទីនោះរួចជាស្រេច ។ ដូច្នេះកិច្ចការជន្លៀសអនិកជនយួនចេញពីស្រុកខ្មែរពុំមែនជារឿងចៃដន្យទេ ! គឺអង្គការមានគំរោងការណ៍រួចជាស្រេច ដើម្បីធ្វើអ្វីនិមួយៗ ទៅតាមដំណាក់ការរបស់វា (ឥឡូវត្រូវធ្វើនេះ រួចហើយត្រូវធ្វើនោះទៅទៀត)

ពីខេត្តបាត់ដំបងទៅកោះទៀវមានចម្ងាយឆ្ងាយសែនឆ្ងាយ ។ នៅខែមករាឆ្នាំ ១៩៨១ នៅជំរំឈ្មុនបុរីនៃប្រទេសថៃ យាយទៀងបានជួបយាយសុខុន ។ យាយសុខុនបានរៀបរាប់ប្រាប់យាយទៀងថា ៖ គាត់មានទីលំនៅនៅឃុំទួលព្រុំ ស្រុកមោងឫស្សី ខេត្តបាត់ដំបង ។ គាត់មានប្ដីជាតិយួន ។ នៅយប់មួយនៃខែកញ្ញាឆ្នាំ ១៩៧៥ អនិកជនយួននៅឃុំទួលព្រុំ កំពុងតម្រៀបជួរគ្នាឡើងឡាន ដែលអង្គការរៀបចំជន្លៀសចេញទៅកាន់ភូមិខ្វិត ។

នៅពេលនោះស្រាប់តែឃើញយុវជនឃី-ទ្រីតិមវណ្ណៈជាកូនច្បងរបស់យាយទៀងរត់មកឡើងឡានអង្គុយទន្ទឹមនឹងគាត់ ។ វណ្ណៈជាអនុសេនិយទោ ឱនខ្សឹបប្រាប់គាត់ថា ខ្មែរក្រហមតាមរកចាប់ខ្លួនដោយចោទថាគេជាទាហាន ។ មានហេតុកើតឡើងជាចៃដន្យយ៉ាងនេះ គាត់ក៏សំរេចចិត្តទទួលវណ្ណៈថាជាកូនច្បងរបស់គាត់...។

គ្រួសារយាយសុខុនត្រូវគេដឹកតាមទូកទៅដល់កោះទៀវ ។ ពេលទៅដល់ទីដៅមុននឹងឡើងលើទូកវៀតកុង ពួកវាបានធ្វើការពិសោធន៍ចំណេះភាសាយួនទៅលើអនិកជនម្ដងម្នាក់ៗ ។ ដល់វេនគ្រួសារយាយសុខុន ! ឱពុទ្ធោអើយ ! វណ្ណៈមិនចេះយួនមួយម៉ាត់សោះ វៀតកុងបដិសេធមិនទទួល ។ ពេលនោះយាយសុខុនខំតវ៉ាយ៉ាងសន្ធឹកណាស់ វិះតែនឹងត្រូវវៀតកុងដេញគ្រួសារវាឲ្យចុះពីទូកវាវិញ ។ និ-យាយមកដល់ត្រឹមនេះ យាយសុខុនឱបយាយទៀងហើយត្អូញថា « ស្ដាយណាស់មិនដឹងជាវាសនារបស់វណ្ណៈនឹងក្លាយទៅជាយ៉ាងណាហើយទេ » ។

ប្រជាជនខ្មែរដែលបានភៀសខ្លួនទៅកាន់ប្រទេសវៀតណាម លុះដល់ឆ្នាំ១៩-៧៩-៨០ បានវិលត្រឡប់មកកាន់ប្រទេសខ្មែរវិញ ក៏និយាយរ៉ែកញ្ចែកថា ៖

★★★ តាមជើងទឹក ៖

- គួរឲ្យឆ្ងល់ជាក្រៃលែង ព្រោះពេលក្បួនកាណូតសណ្តោងទូកធំៗទាំងសង ខាងបានជួបគ្នា (ក្បួនពីស្រុកខ្មែរ-ក្បួនវៀតកុង), វៀតកុងឈរច្រតចង្កេះត្រួតនិង ចេញបញ្ជាទៅខ្មែរក្រហម ដោយមើលងាយជាងខ្ញុំកញ្ជះវាទៅទៀត ឲ្យខ្មែរក្រហម លើកបាវអង្ករពីទូកខ្មែរទៅដាក់ក្នុងទូកវា ។

★★★ តាមជើងគោក ៖

- ប៉ូយ-គឹមឡុងបាននិយាយវែកញែកថា គេឆ្ងល់សែនឆ្ងល់ដោយធ្លាប់បាន ឃើញផ្ទាល់ភ្នែក នូវអំពើកាចសាហាវរបស់ខ្មែរក្រហម ដែលលោតចាក់សម្លាប់ប្រ ជាជនខ្មែរគ្នាឯងដូចភ្នំភ្លើង តែនៅពេលដែលពួកខ្មែរក្រហមទទួលបញ្ជាពីនាយទា ហានវៀតកុង ឲ្យចូនពួកយុវជនយួនទាំង១៧នាក់ទៅកាន់ភូមិម៉ាឡៃនៅប្រទេសយួន ខ្មែរក្រហមទាំងនោះរត់ខ្វែងដៃខ្វែងជើងរកអង្កររកម្ហូប រួចហើយវែកជូនដំណើរ ពួកវៀតកុង ។ លុះទៅដល់ព្រំដែនខ្មែរ-យួន វៀតកុងចេញបញ្ជាបង្ខំឲ្យខ្មែរក្រហម អស់តាំងនោះកប់អាវុធលាក់ទុកក្នុងដីខ្មែរសិន ដើម្បីវែកអង្ករជូនដំណើរពួកវាចូល ទៅកាន់ប្រទេសយួន ។ ហេតុអ្វីបានជាចាំលាក់កប់អាវុធ រួចទើបចូលស្រុកយួន បាន ? ឬមួយយួនខ្លាចខ្មែរក្រហមតដៃ ? ឬមួយលោកបងយួនខ្លាចលោកប្អូនខ្មែរ ក្រហមហាត់ដោយលីកាំភ្លើងផង ខំវែកអង្ករផង ? ។

ចំណែកឯរឿងសម្លាប់អនិកជនយួននៅខែមេសា១៩៧៨ និងសម្លាប់ជាបន្តប ន្ទាប់មកទៀតនោះ គឺជាគំរោងការណ៍របស់អង្គការលើទេតើ ! អង្គការយល់ថា អនិ កជនយួនដែលមិនព្រមទៅតាមវៀតកុងនោះ គឺជាយួនចោលម្សៀត (យួនស្រឡា ញ់ខ្មែរ) បើរក្សាទុកក៏វាមិនចំណេញ ហើយបើសម្លាប់ចោលវាអាចមានប្រយោជន៍ ច្រើន ៖

១- អាចបំភាន់មតិខ្មែរខ្លះឲ្យយល់ថា អង្គការសម្លាប់ទាំងខ្មែរ សម្លាប់ទាំងយួន ។

២- នៅឯហាណូយ វាតាំងស្រែកជេរប្រាប់គេឯងថា ខ្មែរក្រហមសម្លាប់យួន ឩទាហរណ៍នៅក្នុងខែកក្កដា១៩៩២នេះ ពួកទាហានក្រុមខ្មែរក្រហមអាយ៉ង ចាប់ ផ្តើមសម្លាប់អនិកជនយួន រួចហើយស្រែកថា ខ្មែរក្រហមៗ ! ធ្វើដូច្នេះ ហាណូយ អាចនឹងបញ្ជូនបូដួយមកលុកលុយស្រុកខ្មែរតាមផ្លូវច្បាប់ទៀត ។

៣- ដើម្បីនឹងសម្លាប់ខ្មែរកម្ពុជាក្រោម ដែលរត់មកជ្រកកោននៅកម្ពុជាកណ្តាល អង្គការធ្វើជាច្រឡំសម្លាប់ទាំងក្មេងទាំងចាស់ រួចស្រែកចោទថា ពួកនេះជាពួក យួន ឬជាខ្សែបណ្តាញរបស់យួន ។

នេះហើយជាកលល្បិចរបស់យួនដើម្បីបំបាត់ពូជខ្មែរឲ្យឆាប់អស់ ។ ស្មៀតរប ស់វាតែងតែកេងប្រវ័ញ្ចលើខ្មែរជានិច្ច ។

នេះហើយជាកលល្បិចរបស់យួនដើម្បីបំបាត់ពូជខ្មែរឲ្យឆាប់អស់ ។ ស្មៀតរបស់

វាតែងតែកេងប្រវ័ញ្ចលើខ្មែរជានិច្ច ។

ដូច្នេះបើយើងលើកយកព្រឹត្តិការណ៍នានា ដូចបានអត្ថាធិប្បាយខាងលើនេះ មកត្រិះរិះពិចារណា យើងអាចយល់បានថា ៖

អ្នកដឹកនាំខ្មែរគ្រប់ៗនិន្នាការគ្មានសមត្ថភាពអ្វីទាំងអស់ ទ្វេសប្រហែសបណ្តោយខ្លួនឲ្យចាញ់បោកយួន ចាញ់បោកចិនយ៉ាងធ្ងន់ជាងធ្ងន់ ! ។

សម្លាប់យុវជនចល័តដើម្បីបំបាត់ភស្តុតាង

ក្នុងខែកញ្ញា១៩៧៧ ក្នុងពេលកំពុងចលាចលសម្លាប់ខ្មែរក្រហម ដែលមាននិន្នាកាខ្មែររំដោះ ស្រាប់តែមានគណៈកម្មាធិការជាន់ខ្ពស់ចំនួន១២នាក់ ចុះមកពីអង្គការលើដើរត្រួតពិនិត្យនូវកិច្ចការផ្សេងៗ ដែលប្រជាជនកំពុងបញ្ចេញពលិកម្មរួមនៅភូមិកង្គត ។

នៅពេលដែលកំពុងពិនិត្យការងារធ្វើទំនប់ទឹករបស់ក្រុមចល័តដាច់ខាតចំនួន៥០នាក់ មានបុរសមានមាឌតូចល្អិតចេញមុខមកសួរពត៌មានផ្សេងៗផ្ទាល់ពីពួកចល័ត ។ ពេលនោះមានខ្យល់បក់មកយ៉ាងខ្លាំង បណ្តាលឲ្យជ្រុះមួកពីក្បាលបុរស នោះញាំងឲ្យយុវជនទាំងអស់ភ្ញាក់ ដោយឃើញមុខបុរសនោះជាយួន ក៏លាន់មាត់តិចៗថា ៖ ឱយួនទេតើ ! ។ល។

ពេលយប់មកដល់ មានឃាតករអាថ៌កំបាំងមួយក្រុមយ៉ាងច្រើន កាន់អាវុធគ្រប់ដៃ ចេញមកព័ទ្ធផ្ទះក្បឿងមួយខ្នងបីល្វែង ស្ថិតនៅជាប់ខាងត្បូងមាត់ស្ទឹងកង្គតដែលមានយុវជនចល័តទាំង៥០នាក់នោះសំណាក់នៅ ។ ពួកឃាតករចាប់ចងយុវជនបាន៤៩នាក់ហើយយកទៅសម្លាប់ចោលទាំងអស់ ។ យុវជនរុំ មានភ័ព្វវាសនាបានគេចខ្លួននៅពេលនោះ ហើយបានអះអាងប្រាប់យាយទៀងដោយផ្ទាល់មាត់ពីរឿងនេះនៅក្នុងខែធ្នូ១៩៨៥ នៅទីក្រុងប៉ារីស៍ ។

ក្នុងខែកុម្ភៈឆ្នាំ១៩៧៨ មានយុវជនចល័តដាច់ខាតមួយក្រុមចំនួន២០០នាក់ កំពុងបុកបែនស្រូវនៅស្រែវាលទ្រា ។ ស្រាប់តែមានគណៈកម្មាធិការជាន់ខ្ពស់ចំនួន១៤នាក់ ចុះមកពីអង្គការលើដើរត្រួតពិនិត្យស្រូវ ។

នៅពេលនោះ មនុស្ស៣នាក់ដើរមកសាកសួរផ្ទាល់មាត់ចល័តអំពីលទ្ធផលស្រូវ។ យុវជនទាំងនោះក៏លាន់មាត់ដូចគ្នាថា ៖ យួនទេតើ! ។ នៅពេលយប់មកដល់ ពួកយុវជនកងចល័តទាំងនោះត្រូវគេព័ទ្ធចាប់យកទៅសម្លាប់ចោលទាំងអស់លើកលែងតែយុវជនម្នាក់ឈ្មោះ ថ ដែលបានរត់គេចរួច ហើយបានជួបប្រាប់យាយទៀងអំពីរឿងនេះដោយផ្ទាល់មាត់ នៅក្រោយវត្តរំដួល ក្រុងបាត់ដំបង នៅខែឧសភាឆ្នាំ១៩៧៩ ។